

Jeszenszky Zsolt: Orbánt csak a lóvé érdekli...?

2020 február 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezen csámcsog nemcsak a sajtó, de úgy nagyjából mindenki...

Nyilvánosságra kerültek a politikusok vagyonnyilatkozatai. Meglep? módon – ja, nem – ezen csámcsog nemcsak a sajtó, de úgy nagyjából mindenki, akinek amúgy is véleménye van a világról, meg az is, akinek amúgy nincs.

Természetesen mindenki a maga beállítottságának megfelelően foglalkozik a kérdéssel, emel ki bizonyos elemeket. A kormánypárti sajtó Gyurcsány Ferenc továbbra is feltartóztathatatlan vagyongyarapodását firtatja, Hadházy Ákos költséges hobbijának (magánrepülőzés) fedezetét keresi és nem találja, vagy a jobbikos Steinmetz Ádám több, mint 60 db ingatlanát ecseteli.

Az orbanofób – bocsánat, független – sajtó ezzel szemben Orbán Viktor megtakarításainak felélésén, Rogán Antal vagyontárgyainak értékesítésén, Lázár János anyagi helyzetén, stb. rugózik. Akinek persze nemcsak véleménye van a világról, de némi ismerete, realitásérzéke is, az tisztában van vele, hogy a politikusok a világon mindenütt jó módban élnek, van némi vagyonuk, és ritkán laknak vályogházakban.

Józanul gondolkodva, ezt nem is várjuk el tőlük. Azt természetesen igen, hogy a pozíciójukkal akaratlanul is járó elnyúlással, lehetőségekkel ne éljenek vissza, ne használjanak ki jogi kiskapukat, ne károsítsák meg az adófizetők különböző stílusú, például a privatizáció során olcsón megszerzett állami vagyontárgyak újbóli, jó drágán történő bérbeadásával... az államnak!

(Amely trükköt ugyan Gyurcsány fejlesztette tökélyre, de ne feledjük: a 2002-2010 közötti baloldali kormányzás mindhárom miniszterelnöke – Gyurcsány mellett Medgyessy és Bajnai – a privatizáció révén tett szert kimagasló vagyonára.) Szóval alapvetően a világ természetes részének tekintjük, hogy a politikusok számára megéri a mesterségük vézése, (ahogy az autószerelő a fodrászon át az üzletemberig mindenki azért végzi a munkáját, mert az megéri neki), és ha tevékenységével az ország javát is szolgálja, akkor nem különösebben turkálunk a zsebükben.

Ez a közelmúltig nagyjából így is volt. Az elmúlt néhány évben azonban egyre uralkodóbbá váltak a világban a neomarxista nézetek. És a legkevésbé sem a kelet-európai, egykori kommunista országokban. (Ott a MÉRCE.hu szerkesztőségén és néhány további, hasonló fantasztán kívül szerencsére kevés az olyan elmebajos, aki a kapitalizmus pusztulásáról ábrándozik, osztályharcot szeretne, és Kubát vagy Venezuelát tekint követendő példának.) A nyugati világban azonban hódít ez a fajta terület.

Olyannyira, hogy Amerikában ma már ez kezd a legfőbb törésvonal lenni a politikában. Az identitásáért küzd? Demokrata Párt az idén esedékes választásra készülve épp azon csatázik, hogy egy valamelyest józanabb gondolkodású, ún. centrista, de a radikális baloldalnak is – legalábbis retorikában – gesztusokat tevő jelölttel (Joe Biden) szólítsa meg a párt hagyományosabb szavazótáborát, vagy az egyetemekre járó, ill. onnan frissen kikerülő, az érvényesülésért dolgozni nem igazán akaró, de az egyenlőségben, alapjövedelemben, ingyenebédben naivan hívó, azt elváró fiatalok valamelyik ultrabalos, világfelforgató kedvence (Bernie Sanders vagy Elizabeth Warren) legyen Donald Trump kihívója.

A Kongresszus – pontosabban azon belül első sorban a Képviselőház és annak Demokrata többsége – már most is tele van harcias, a szocializmusban hívó futóbolondokkal, akiket a média is erősen szít. Európában a neomarxista politikai gondolkodás mindig is jelen volt, még ha a korábbi vezérek (Joschka Fischer, Daniel Cohn-Bendit, stb.) pacifikálódtak is valamelyest, nem utolsósorban a politikusként elért anyagi-, életmódbeli felemelkedésüknek köszönhetően.

Amerikai elvtársaik elretörése miatt azonban láthatóan az európai neomarxisták is újra egyre inkább radikalizálódnak, a fiatalság körében nagyon népszerűek. Részben a munka nélküli jövedelem ígéretével, részben a környezetvédelmi szlogenekkel, a klímahisztivel tovább lázítva őket a fennálló rend ellen, egy olyan új világot ígérve, ahol minden szép, tiszta és ingyen van, mindenki kedves, aranyos és egyenlő. Persze a vezetők, az egyenlők között egyenlőbbek szerepét természetesen maguknak szánják ezek a zöld-vörös politikusok.

Ehhez az általános világszintű tendenciához, a „nyírjuk a gazdagokat” típusú lázításhoz, az újfajta bolsevista hatalomátvételi törekvésekhez jól illeszkednek egyes magyarországi ellenzéki politikusok és sajtótermékek megnyilvánulásai. Nálunk sem nehéz hergelni az embereket, hiszen mi magyarok amúgy is szeretünk nemcsak állandóan elégedetlenkedni, de irigykedni és újjal mutogatni, bűnbakokat keresni is.

Ha valami nem sikerül, azért mindig valaki más a hibás, de ha valami jól megy, akkor is haragszunk valakire, mert hiszen mehetne még sokkal jobban is, de hát miatta nem megy elég jól, ráadásul neki viszont igen... A folyamatos hangulatkeltés, a „korrupció” szó állandó ismételtetése, az „ezek mindent ellopnak” mantra úgy néz ki, elég sikeres.

Ráadásul nem is a valóban nehezebb helyzetben lévő körében hódít. A wellness hoteleket havi rendszerességgel

látogató vállalati középvezetők, építési vállalkozók, étteremtulajdonosok, stb. a jakuzziban pezsgőzgetve szivarozgatva szidják fennhangon egymásnak a kormányt, amihez természetesen joguk van, de nem egészen hiteles tőlük. Nemcsak azért, mert épp ők az elsődleges haszonélvezői a magyar gazdaság elmúlt években nyújtott teljesítményének, az adókedvezményeknek, állami programoknak (családi adózás, CSOK, stb.), amiket bőven igénybe is vesznek, hanem mert épp ők jutottak sok esetben állami vagy önkormányzati megrendelésekhez, ingatlanokhoz, üzlethelyiségekhez, fű- vagy alvállalkozóként; ráadásul mindezt sokszor különböző kapcsolatokon, lefizetések, korrumpálás, visszaosztásokon keresztül érték el – de azért vadul korrupciónak, „ezeklopnak”-oznak...

Az Orbán-kormány gazdaságpolitikájának egyik legfontosabb eleme, hogy nemzeti tőkés réteget kell felépíteni, részben a mindent bekebelező globalista nagyvállalatok ellensúlyozására. De közben az utóbbiakkal is együttműködve a szükséges mértékben, megfizetve munkahelyek tízezreit. (Nem úgy, mint például Venezuela, ahonnan egyszerre elzavarták a nemzetközi cégeket, totális káoszt és gazdasági csődöt okozva.) Nem vitás, hogy ez hosszú és nehéz folyamat és az sem, hogy lehetnek olyan haszonélvezői is, akik túllépnék a célon; a velük szembeni kritika jogos és helyes.

De az „ezeket csak a pénz érdekli”, „mindent ellopnak” és hasonló toposzok meg, hogy Orbán pusztán személyes anyagi gyarapodásán dolgozik mindenféle strómanokon keresztül, mindez amellett, hogy kűtmérgez és manipulatív, egész egyszerűen rendkívül nagy ostobaság is; értelmes, gondolkodó emberhez méltatlan.

Aki ezt szajkózza, az nagyon-nagyon nem ismeri Orbán Viktort. (Vagy tudatosan vezet félre másokat.) Orbánnak nagyon határozott víziója van Magyarország jövőjét illetően, és ezt legalább ilyen határozottan meg is szeretné valósítani.

És ezáltal bekerülni a történelemkönyvekbe. Lehet tehát azt mondani rá, hogy erős politikai ambíciók fűtik, hogy nagyravágyó, hogy óriási politikai machinátor, hogy igazi hatalomtechnikus, és hogy szereti is a hatalmat – de hogy ezt öncélúan, saját anyagi érdekeiből tenné, az olyan szintű bornírtság és mellétrafálás, amire kizárólag a gyűlöletből felhergelt, gondolkodni nem képes, a totális ellenzékiesség által beszűkült tudatállapot lehet a magyarázat.

Jeszenszky Zsolt - www.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló